

Sygn. akt XVII Ka 1522/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: stażysta Beata Jopek

po rozpoznaniu w dniach 24 kwietnia 2018 roku

sprawy W. B.

obwinionego o wykroczenie z art.66§ 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 29 września 2017 roku sygn. akt II W 315/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierza obwinionemu karę

1(jednego) miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując obwinionego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40(czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych

za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 60 zł

za obie instancje.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Zgodnie z przepisem art. 107 § 1 k.p.w. niniejsze uzasadnienie zostało sporządzone z urzędu wyłącznie w zakresie pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 kwietnia 2018 roku.

Wyrokiem zaocznym z dnia 29 września 2017 roku w sprawie II W 315/17 Sąd Rejonowy w Kościanie uznał obwinionego W. B. za winnego wykroczenia z art. 66 § 1 k.w. (k. 26 – 26v).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obwiniony (k. 32).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego, choć co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie, to jednak okazała się potrzebna, albowiem pozwoliła Sądowi Okręgowemu na instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku. W konsekwencji doprowadziło to do jego zmiany w zakresie orzeczenia o karze, która okazała się niewspółmiernie surowa.

Należy bowiem zwrócić uwagę, że wymierzona obwinionemu przez Sąd I instancji kara 30 dni aresztu była istotnie nieadekwatnie surowa do okoliczności sprawy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a nadto nie uwzględniała w stopniu dostatecznym celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionego (art. 33 § 1 i 2 k.w.). Z tych względów Sąd odwoławczy rozpoznając apelację obwinionego doszedł do przekonania, że choć Sąd I instancji należycie uwzględnił wszystkie okoliczności obciążające mające zasadnicze znaczenie dla wymiaru orzeczonej kary, to jednak wymierzył ją w stopniu przekraczającym winę obwinionego. Ponadto Sąd I instancji całkowicie pominął przy ferowaniu wymiaru kary względem obwinionego okoliczności łagodzące przemawiające na jego korzyść, a przede wszystkim brak jego uprzedniej karalności.

Mając powyższe na uwadze należy w pierwszej kolejności zauważyć, że Sąd I instancji sam dostrzegł sporządzając uzasadnienie zaskarżonego wyroku, iż wymierzona obwinionemu kara 30 dni aresztu jest rozstrzygnięciem surowym, choć w ocenie Sądu Rejonowego wyważonym. Z tym ostatnim stwierdzeniem nie można było się jednak zgodzić, albowiem wymierzenie kary izolacyjnej aresztu winno być traktowane jako ultima ratio spośród dostępnych rodzajów represji karnej. Zgodnie bowiem z przepisem art. 35 k.w. jeżeli ustawa daje możliwość wyboru między aresztem a inną karą, areszt można orzec tylko wtedy, gdy czyn popełniono umyślnie, a zarazem za orzeczeniem kary aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy albo sposób jego działania zasługuje na szczególne potępienie. Natomiast wykroczenie przewidziane przepisem art. 66 § 1 k.w. zagrożone jest alternatywnie karami aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny do 1.500,00 złotych.

Rozważając więc kwestię wymiaru kary odpowiedniej względem obwinionego Sąd Okręgowy miał na uwadze, aby precyzyjnie wyważyć okoliczności wpływające na wymiar kary i ustalić go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 33 § 1 i 2 k.w. W konsekwencji Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zważywszy na ustawowe zagrożenie wykroczenia przewidzianego w art. 66 § 1 k.w. uznać należy, iż wymierzenie obwinionemu kary 1 miesiąca ograniczenia wolności zamiast kary 30 dni aresztu będzie miało charakter sprawiedliwej odpłaty za popełnione czyny. Ukształtowany w ten sposób wymiar kary jest bowiem wprost proporcjonalny do stopnia zawinienia obwinionego i uwzględnia istotne dla jej wymiaru okoliczności, tj. brak uprzedniej karalności obwinionego, jak również ostateczny charakter kary aresztu (art. 35 k.w.). Tak wymierzona kara stanowić będzie właściwą, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwość, spełniając prawidłowo zarówno wymogi prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Trzeba bowiem stwierdzić, że choć postępowanie obwinionego z pewnością było naganne, to jednak sposób jego działania nie zasługiwał na szczególne potępienie, jak również obwiniony nie jawi się jako sprawca wysoce zdemoralizowany. Ponadto przypisanego mu wykroczenia obwiniony dopuścił się pod wpływem alkoholu, od którego jest uzależniony. Ostatecznie należy także zwrócić uwagę, że osadzenie obwinionego w zakładzie karnym w celu odbycia izolacyjnej kary 30 dni aresztu spowodowałoby jedynie obciążenie wszystkich podatników kosztami jego utrzymania w tym czasie. Natomiast kara 1 miesiąca ograniczenia wolności połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym pozwoli na realne zadośćuczynienie społeczeństwu za popełniony czyn karalny poprzez wykonywanie prac na potrzeby społeczności lokalnej.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzył obwinionemu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując obwinionego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym (pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 10 ust. 1, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – obciążając nimi obwinionego. Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki (20,00 złotych) oraz opłata za obie instancje (60,00 złotych).

Justyna Andrzejczak